

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Vrei să-ți spun un secret? / Freida McFadden ; trad. din lb.

engleză: Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-707-1

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WANT TO KNOW A SECRET?

Copyright © 2021, 2026 by Freida McFadden

Cover and internal design © 2026 by Sourcebooks

Cover design © Freida McFadden

Cover image © appearagain/Depositphotos

First published in the English language in 2026 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433-50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

**VREI SĂ-ȚI SPUN
UN SECRET?**

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

LBRIS

We know
books

PARTEA 1

APRIL

CAPITOLUL 1

De la: număr necunoscut

Vrei să-ți spun un secret?

Fiul tău nu e acolo unde crezi tu.

— Cum puteți vedea, tocmai ce-am scos din cuptor tava cu negrese lipicioase și moi, delicioase!

Cu mâinile protejate de mănușile pentru cuptor, ridic negresele către camera de filmat foarte scumpă montată pe trepiedul din bucătărie. Înclin ușor tava, pentru ca urmăritorii mei să le poată vedea. Arată delicios, fără falsă modestie.

— Acum să și gustăm.

Iau cuțitul de pe masa din bucătărie. Tai un pătrat generos din bunătatea asta de ciocolată și mușc cu grijă din el. Când am început să fac videoclipuri, m-am înregistrat de multe ori de probă, pe când gustam din micile tratații, încercând să găsesc cum să nu arăt ca o nătângă care molfăie cu gura plină tot felul de bunătăți.

— *Mmm!* Ce bună e!

La drept vorbind, am ținut-o în cuptor cam cu cinci minute mai mult decât ar fi fost necesar. E un pic uscată. Dar cei care se uită n-au de unde să știe. Asta-i minunat când filmezi.

Las jos restul de prăjitură. Nu iau niciodată mai mult de o înghițitură. Nimeni nu vrea să vadă pe ecran cum mă îndop eu.

— Și acum o știți și voi, oameni buni! Rețeta mea secretă pentru cele mai delicioase negrese pe care le-ați mâncat vreodată.

Atât timp cât nu le coci prea tare.

— Dacă v-a plăcut să urmăriți *Secrete dulci de la April*, vă rog să vă abonați la canalul meu de YouTube.

Fac cu mâna la cameră, pironind ochii în obiectiv.

— Noapte bună, mama!

Așa închei fiecare episod.

Canalul meu de YouTube se numește *Secrete dulci de la April*. Mă folosesc de mici secrete ca de un cârlig să atrag spectatori. În fiecare episod, le spun celor care mă privesc câteva „trucuri neștiute” pentru ca dulciurile pe care le prepară să aibă un gust mai bun decât ale oricui altcuiva. Vrei să-ți dezvălui secretul unor negrese delicioase? Ei bine, trebuie să amesteci pudra de cacao cu ciocolată neagră de bună calitate, topită înainte.

Opresc camera și-mi scot lavaliera. Abia după ce termin înregistrarea simt cum umerii mi se relaxează. Chiar dacă nu transmit live, tot mă simt încordată când filmez, căci știu c-o să mă privească mii. Deși am deja o experiență de cinci ani.

Și acum apare întrebarea ce să fac cu toate prăjiturile rămase. O tavă enormă care se zgâiește la mine și mă tachinează. Or fi un pic prea coapte, dar tot au gust bun și aș înghiți pe nerăsuflăte vreo două sau trei (sau cinci). Din păcate, nu-mi permit să mănânc nici măcar una. Asta e ironia – m-am dedicat să-i învăț pe oameni cum să pregătească cele mai delicioase dulciuri, dar am voie să mă ating de ele doar când le gust pentru filmare. Trebuie să dau bine pe sticlă.

Pun câteva deoparte pentru fiul meu, Bobby, de șapte ani, care se joacă afară, în curte, și care o să năvălească în casă dintr-un moment în altul, disperat după o gustare. Merită o mică recompensă, fiindcă nu m-a întrerupt nici măcar o dată cât am filmat. Un adevărat record mondial!

Iar restul o să i le duc lui Carrie Schaeffer, un pic mai târziu. Trece printr-un divorț urât și știu c-o să aprecieze gestul.

Mă îndrept spre sufragerie, unde mi-am lăsat telefonul cât am făcut înregistrarea. Nu-mi permit să mă las distrasă în timpul filmărilor. Nimeni nu vrea să se uite la un filmuleț în care cineva tot aruncă priviri pe furiș spre mesajele de pe telefon – este *complet* neprofesionist. Și într-adevăr găsesc câteva mesaje.

Primul e de la Julie, care locuiește la două case mai jos de noi și îmi e, categoric, cea mai bună prietenă. Are doi copii: Leo, care e de vârsta lui Bobby, și Tristan, mai mare cu vreo doi ani. E un pic cam aprigă, dar asta numai și numai pentru că înainte a fost procursoare. Știi tu, înainte de copii. (ÎC).

Vii la ședința cu părinții de marți?

Mi-a pus întrebarea asta de cel puțin o mie de ori. Iar răspunsul a fost întotdeauna același. Da. Da, vin. Am participat la absolut toate ședințele cu părinții de când ne știm noi două. Dar știu că, dacă de data asta nu-i răspund, o să se enerveze. Așa că răspund iute:

Da, vin!

Poți ajunge cu douăzeci de minute mai devreme, să mă ajuți să așez scaunele și mesele?

Mormăi nemulțumită. Știam c-o să mă atragă în așa ceva. Dar e dificil s-o refuzi pe Julie. Și are intenții bune. E excelentă ca președintă a Asociației de părinți și profesori.

Sigur! Nicio problemă!

Apoi observ alt mesaj necitit, de data aceasta de la un număr necunoscut. Fără îndoială, e vreun spam. Sau poate e de la un fan care a făcut rost cumva de telefonul meu. Din când în când, se pare că numărul ajunge cumva public, în ciuda eforturilor mele de a-l păstra secret. A trebuit să-l schimb deja de două ori. Apăs pe mesaj, ca să-l citesc:

Vrei să-ți spun un secret? Fiul tău nu e acolo unde crezi tu.

Mă holbez la mesajul de pe ecran. „Poftim?”

Mă năpădește un fior rece și simt că mi se face rău. Bobby e în curtea din spatele casei. Avem o curte împrejmuită cu gard și o înțelegere ca, atunci când filmez, fie să iasă în curte, fie să stea în camera lui. Dar des găsește un motiv să mă întrerupă. De data asta, chiar eram mândră de el că m-a lăsat în pace.

Trebuie să fie vreo farsă. Chiar și așa, tot mă duc să văd ce face.

Îmi tremură un pic picioarele când ies în curtea din spate și cercetez din priviri iarba înaltă, netunsă. Mă uit de jur împrejur, privirea îmi fuge între cei doi copaci și micul leagăn în care Bobby aproape că nu mai încape. Nu-l zăresc nicăieri. Poate s-a pitit după vreun copac sau ceva de genul ăsta. Îi place la nebunie să se ascundă de noi.

— Bobby! strig tare.

Singurul răspuns e un foșnet de frunze împrăștiate de vânt.

— April?

Mă răsucesc pe călcâie, cu inima bătând să-mi iasă din piept. Dau nas în nas cu soțul meu, Elliot, îmbrăcat într-un costum Armani. E duminică, dar, desigur, el se grăbește spre serviciu. Nici nu m-aș aștepta la altceva de la bărbatul meu dependent de muncă. Asta mă scotea din sărite înainte, dar cu timpul am învățat s-o accept.

— Plec, mă anunță el. Ca să știi.

— Stai așa!

Din vocea mea răzbate o ușoară notă isterică.

— Nu-l văd pe Bobby prin curte.

Elliot își îndreaptă cravata. O poartă pe cea roșie, care exprimă forță. Trebuie să aibă ceva important pe agenda de azi. Îmi amintesc că acum nouă ani, când l-am cunoscut, purta tot cravata asta și mi s-au tăiat picioarele văzându-l. *La propriu*. Nu mai întâlnisem până atunci pe cineva ca Elliot Masterson. Era cel mai arătos și carismatic bărbat întâlnit vreodată. Încă de pe atunci, în străfundul minții, ceva mi-a spus că, într-o bună zi, el va fi soțul și tatăl copilului meu.

Însă în clipa asta nu mă pot gândi la cât de bine arată cu costum și cravată. Nu mă pot gândi decât la cine mi-a trimis mesajul și unde se află fiul meu.

— Ești sigură că nu-i pe-afară? mă întrebă Elliot.

— Da, sunt sigură!

Scotocesc prin buzunar după telefon.

— Și uite ce mesaj am primit!

Elliot ia telefonul și citește mesajul scărpinându-se pe cap. Are pielea foarte netedă; probabil că s-a ras în dimineața asta. Exact – soțul meu se rade pe cap. A început cam acum patru ani și, prima dată când a intrat în sufragerie pleșuv, am urlat și aproape am scos sprayul

cu piper. Preț de o clipă, am crezut că e vreun tâlhar. Arăta complet diferit și nu-mi plăcea deloc. Însă, după câteva săptămâni, mi-am schimbat părerea. Ras în cap e sexy și viril și, evident, arată mai bine decât să i se vadă începutul urât de chelie.

— Probabil e doar o farsă, spune el cu un ușor tremur în voce.

— De ce mi-ar juca cineva o astfel de farsă?

— Nu știi! Ești persoană publică. Te cunosc oamenii. Poate cuiva nu i-au reușit prăjiturile și s-a înfuriat pe tine.

Are dreptate, în ultima vreme am devenit persoană publică. Prin Long Island, toată lumea pare să știe cine sunt, grație canalului meu de YouTube. Și, la drept vorbind, de-a lungul anilor am primit câteva mesaje ciudate de la urmăritori care-mi aflaseră numărul de telefon. Dar toate au fost fără urmări.

— Poate e la etaj? sugerează Elliot.

E posibil. Însă în ultima oră m-am aflat în bucătărie și ar fi trecut pe lângă mine ca să intre în casă. L-aș fi văzut. Deci tot pe-afară trebuie să fie.

— Poate se ascunde, spun.

Bobby e la vârsta la care i se pare amuzant să se pitească pe undeva, apoi să sară din ascunzătoare și să mă sperie într-un moment nepotrivit. „Haha, te-am speriat de moarte!” Dacă n-ar fi al naibii de simpatic, m-aș înfuria teribil.

În clipa asta, n-ar fi deloc drăguț din partea lui.

— Mă duc să verific dacă e sus, spune Elliot.

— Iar eu o să dau ocol casei.

Ies în curte; trag de bluza de un roșu strălucitor, în care simt că m-am încins brusc. Când filmez, port mereu culori puternice, uni. De obicei mă schimb imediat ce

termin înregistrarea, dar acum n-am timp de asta. Simt cum strivesc cu balerinii iarba umedă din curte.

— Bobby! strig din nou.

Niciun răspuns. Însă asta nu înseamnă nimic. Dacă se ascunde, firește că n-o să se dea de gol.

Mă opresc o clipă și ascult. Chiar dacă se pricepe să se pitească, n-are totuși decât șapte ani. Acum probabil chicotește amuzat. Așa că încerc să detectez chicotitul. Sau frunze strivite sub tălpi. Însă nu aud nimic.

Simt în piept încă un ghimpe de panică.

Mă aventurez și mai mult în curte. Mă uit pe laterală casei, unde ținem pubelele. O ascunzătoare perfectă pentru un băiețel. Sper să-l găsesc ghemuit în spatele vreuneia. Deja mă simt îndeajuns de speriată încât să-i trag o săpuneală strașnică: „Mama s-a speriat îngrozitor! Data viitoare să nu te mai ascunzi așa!”

Mă uit în spatele pubelelor. Nimic.

Apoi îmi pică ochii pe poarta din spatele curții. E singura cale de ieșire fără să treci prin casă.

Iar poarta e larg deschisă.

Îmi tremură mâna când scot telefonul din buzunar. Mai citesc o dată mesajul:

Fiul tău nu e acolo unde crezi tu.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât fac un efort să răspund: Cine ești? Unde mi-e băiatul?

Rămân nemișcată, cu ochii pe ecran. Aștept.

Însă nu vine niciun răspuns.

CAPITOLUL 2

Intru grăbită în casă și dau nas în nas cu Elliot, care coboară scările.

— E sus? îl întreb.

Preț de o clipă, parcă întrevăd o rază de speranță, dar Elliot scutură din cap.

— Ai verificat în toate camerele? insist.

Dă din cap.

— Da. Nu l-am văzut.

Simt ghimpele de panică tot mai tare. Picioarele mi s-au înmuiat de tot, ca o gelatină.

— Nu e în curte. Iar poarta e deschisă.

Inima îmi face tumbe în piept, dar Elliot tot nu pare să se îngrijoreze prea tare. Cum naiba reușește? Chiar nu-și face griji sau se pricepe mai bine ca mine s-o ascundă? La urma urmelor, e avocat. Știe să se prefacă.

— Nu intra în panică, April, spune el. Îl știi pe Bobby. Probabil că s-a dus să se joace cu Leo.

Da, Bobby petrece chiar mult timp cu fiul lui Julie, iar casa ei e la mai puțin de un minut. Totuși...

— Fără să-mi ceară voie?

Vocea îmi sună ascuțit și pițigăiat.

— N-ar face una ca asta.

— Hmm. Ba pare că este *exact* ce-ar face Bobby.

Nu-i deloc adevărat.

Cel puțin eu nu cred asta. Da, în ultima vreme Bobby a cam testat limitele în legătură cu ce-l lăsăm sau nu să facă. Poate că Elliot are dreptate. Poate că în secunda asta se joacă în casa lui Leo. Deși, dac-ar fi la Julie, oare ea nu ar fi pomenit nimic când mi-a trimis mesajul despre ședința cu părinții?

— Și cum rămâne cu mesajul pe care l-am primit? întreb.

Până acum am vrut să-l tratez ca pe o farsă, dar, de când nu pot da de urma lui Bobby, îmi dau seama că s-ar putea să fie mult mai mult de-atât.

Elliot doar clatină din cap.

— Nu... nu știu.

— O sun pe Julie, îl informez.

Înainte s-apuce să scoată o vorbă, scot telefonul și apelez numărul lui Julie din lista de apelare rapidă. Sună de cinci ori, apoi intră căsuța vocală.

— Nu răspunde.

— Ea nu răspunde niciodată.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, trec în viteză pe lângă soțul meu.

— Mă duc acolo.

Elliot mă privește cu sprâncenele unite în încruntare.

— Sunt sigur că Bobby e OK. Fac pariu că e la Leo acasă.

— Da, bombăn.

— Adică, îi dă el înainte, copiii nu sunt răpiți din curtea casei. Genul ăsta de lucruri se petrec doar în ficțiune. În viața reală nu se întâmplă niciodată așa ceva. Oricum, e o situație foarte rară.

Mă opresc ca să-l fulger cu privirea.

— Tocmai am primit un mesaj în care sunt întrebată dacă știi unde se află, iar acum nu-l găsesc. Chiar ți se pare că exagerez?

Elliot deschide gura, dar nu scoate un sunet.

Bobby a lipit lângă ușa de la intrarea în casă unul dintre desenele lui. Pare o țestoasă, animalul său preferat (de luna asta). Și-a scris numele în colțul din dreapta-jos, iar în colțul din dreapta-sus a mâzgălit: „Pentru mama.” Ori de câte ori desenează ceva, scrie la fel. Îmi dedică toate desenele.

Acum câteva ceasuri, dacă aș fi zărit desenul ăsta, aș fi țipat la el că a folosit bandă adezivă pe perete. I-am spus de o sută de ori că se ia vopseaua de pe zid. Acum, când o să-l văd, o să-i pun în mână o rolă de scotch și o să-i spun să-și facă de cap cât dorește. Poate s-o lipească pe fiecare centimetru de perete, dacă vrea.

Deschid larg ușa și Elliot vine după mine.

— Vrei să mă duc acasă la Oliver?

Oliver e celălalt bun prieten al lui Bobby, tot de pe strada noastră. Locuiește ceva mai departe, după colț. Puțin probabil ca Bobby să se fi dus până acolo. Dar n-ai de unde să știi.

— Bine, du-te.

Nu-mi dau seama dacă trebuie să mă bucur că Elliot ia lucrurile în serios și mă ajută să-l găsesc pe fiul nostru sau să mă simt îngrozită că nici el nu mai pare la fel de sigur că-l vom găsi din clipă în clipă. Însă decidem să verificăm ambele case și să ne revedem acasă, dacă nu-l găsim.

Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să se întâmple dacă nu dăm de el.

Efectiv o iau la fugă până la Julie acasă. Locuiește de cealaltă parte a casei albastru-deschis în care s-au mutat noii noștri vecini. Ajung acolo în șaiszeci de secunde,

pe ceas. Firește, drumul mi se pare nesfârșit, așa cum îl parcurg la pas/în alergare ușoară, încălțată cu balerinii delicați pe care-i port de obicei prin casă. Fiecare pietricică și crăpătură din asfalt mă împung direct în tălpi, dar abia dacă simt.

Îmi spun neîncetat că Bobby e acasă la Leo. Și-apoi o să-l omor că nu mi-a spus unde se duce. Însă, înainte de asta, o să-l iau în brațe și o să-i acopăr cu sărutări fețișoara pistruiată și dulce.

„Vrei să-ți spun un secret? Fiul tău nu e acolo unde crezi tu.”

Cine mi-ar trimite un asemenea mesaj? Mi-a răpit cineva copilul din curte? Dacă n-o să-l mai văd niciodată pe Bobby? Dacă, atunci când l-am expediat în curte, ca să nu-mi mai stea în drum, a fost ultima dată când l-am văzut?

Oh, Doamne!

Ajung acasă la Julie cu răsuflarea tăiată; locuiește în cea mai impozantă casă de pe stradă. Și în cea mai nouă. Elliot e avocat specializat în drept comercial, dar soțul lui Julie, Keith, se ocupă de cazuri de vătămare corporală și chiar câștigă bine din asta. Nici Elliot nu se descurcă rău cu jobul pe care-l are și eu însămi câștig binișor din *Secrete dulci de la April*, însă cei doi Bressler sunt genul de bogățani care fac focul cu bancnote de o sută de dolari.

Acum însă nici că mi-ar putea păsa mai puțin. Urc scările în fugă și apăs pe sonerie. De două ori.

Niciun răspuns.

Bat cu pumnul în ușă de câteva ori. Nu-i nimeni acasă. Toate luminile sunt stinse și văd prin obloanele deschise că sufrageria e pustie. Bobby nu se joacă cu Leo. Familia Bressler nici măcar nu-i aici.